

ACC. N:R. M. 9630:1-17.

Landskap: Småland Upptecknat av: Emil Rydström  
 Härad: Värbo Adress: Brodalen.  
 Socken: Furjö Berättat av: August Lönner  
 Uppteckningsår: 1944 Född år 1860 i Furjö.

LUNDS UNIV.  
FOLKMINNES-  
ARKIV

Visor. s. 1-15.  
 När skorna knärvade. s. 16.  
 Frieri. s. 16-17.

Skriv endast på denna sida!

I.

ACC. N:R M. 9630: 1.

LUNDS UNIV.  
FOLKMINNES-  
ARKIV

Gamla sammen och lekar från Småland.

Fra 1880-talet.

Tycker du om mej?

Jaha, de gör ja!!

Är det riktigt säkert?

Jaha, de är då!

Då ja komma de dej?

Jaha, de får du!

Thalle lalle lalle lalle lalle lej.

Köper du ringen?

Jaha, de gör ja!!

Tättas du den på fingern?

Jaha, de gör ja!!

II.

ACC. N:R M. 9630: 2.

LUNDS UNIV.  
FOLKMINNES-  
ARKIV

Är det riktigt säkert?  
Jaha, de är då!  
Tralle lalle lalle lalle lalle lej.

Revs ni te prästen?  
Jaha, de går ni!  
Gefter oss försresten?  
Jaha, de går ni!  
Är det riktigt säkert?  
Jaha, de är då!  
Tralle lalle lalle lalle lalle lej.

Köper du psalmboka?  
Jaha, de går ja!  
Skriver du på pärma?

III.

ACC. N:R M. 9630:3.

LUNDS UNIV.  
FOLKMINNES-  
ARKIV

Jaaha, de gāv ja!  
Ar de rīkligt rākut?  
Jaaha, de ar dā!  
Tralls lalls lalls lalls lalls lej.

(Melodin bifogas.)

En kärleksvisa, som sjöngs mycket i  
Världet härad vid 1880-90-talet.

En visa vill jag sjunga,  
som handlar om min lilla vän,  
hon ifrå mig har farit,  
men kommer snart igen.  
Ja, kort-, ja kort-,  
ja, korta är min lilla vän,  
hon var så röd om kinderna,  
som ingen annan var.

Men far min han är vred,  
får jag vill gifta mig i vår.

Men hvor jeg tier hørt,  
nu anner væn jeg fad.  
Jeg væn-, jeg væn-,  
jeg næste kan ett ad anner,  
for jeg er hær nitton, du,  
det fyldte jeg i god.

Ost mer min her er ledet,  
for det tier næste min jeg god,  
men her har gjort det samme  
i rime mege ad.

Så glad, så glad,  
så gangar jeg tier næste min,  
når roer ned sig søker

god himmel den blå.

Hur härligt är det iske  
att ha sin lilla vän i fjern  
och känna sig blygsam  
hem till ett annat land.

Och få-, ja, få-,  
ja, fåglarna i skogarna  
de sjunga om trohet  
och kärlek, hopp och tro.

Och viljan I nu sista,  
nu denna vintern skrivit har,  
är är det en sjöfarande,  
som ifrån Småland var.

4.  
ACC. N:R M. 9630:7.

LUNDS UNIV.  
FOLKMINNES-  
ARKIV

ja, Små- ja Små-,  
ja, Småland, där mår de alla  
spårens sig om kvällarna  
omkring i grönar sal.



Den gamla rocken.  
Dansen från Västbo.

Min morfar hade en gammal rock,  
Som var av svinkår väven,  
Och när han dansade som alla väst,  
Så tog han flickan i väven.  
Röda rosen är så kärliga,  
Vackra flickor är så kärliga.  
Helt när man får,  
Den som man vill ha,  
Så är det ett nöje att leva.

Och fickar små uti höjden gå,  
De söka efter sin make.

Och så går jag både natt och dag,  
 när som min kärsta jag saknar.  
 Röda roser är så härliga,  
 vackra flickor är så härliga,  
 helst när man får,  
 den som man vill ha,  
 då är det ett nöje att leva.

Och äpplet är både grönt och rött,  
 ändå kor marken därinne.  
 när sörumra lalar, så är det sått,  
 men han har fattigt i sinne.  
 Röda roser är så härliga,  
 vackra flickor är så härliga. etc.

Lammal nira som sjöngs mid lekar. (1880)

Tinto säger ja,  
 för karren ad ad tom,  
 Hopp, fallt ralle lalla,  
 Hopp, fallt ralle lalla.  
 Tinto råv jag för  
 att paven lev i Rom.  
 Hopp, fallt ralle lalla.  
 Han har många prungar,  
 fetar, lata drängar,  
 Fallt ralle lalle lalla.

Tinto säger ja,  
 för karren de är små.  
 Hopp, fallt ralle lalla.

J.

ACC. N:R M.9630 1/1.

LUNDS UNIV.  
FOLKMINNES-  
ARKIV

Hopp, fallt ralle lalla.  
Samma höja krypa,  
andra höja gå.  
Hopp, fallt ralle lalla,  
Hustia min är suäller,  
sjunger uti kvällen,  
Fallt ralle lalle lalla.

Inte söjer jag,  
för ängen bliver grön.  
Hopp, fallt ralle lalla,  
Hopp, fallt ralle lalla.  
Gräset det blir mjukt  
och lilla blommans skön,

9.

ACC. N:R M. 9630:12.

LUNDS UNIV.  
FOLKMINNES-  
ARKIV

Hoppa, fallt ralle lalla.  
Då ska vi spatsera,  
ajunga och regera,  
Fallt ralle lalla lalla.

Tinto röjer ja,  
för minn av så kort.  
Hoppa, fallt ralle lalla.  
Hoppa, fallt ralle lalla.  
Barum sjunga väl  
nu längre minn kort.  
Hoppa, fallt ralle lalla.

10.

ACC. N:R M. 9630:13.

LUNDS UNIV.  
FOLKMINNES-  
ARKIV

En jag livets grader,  
gummigalt så glader,  
Talle ralle lalle lalla.

Gammal darslek.

En gång i kudd med mig  
prästen skall fråga dig,  
om du vill hava din  
utvalda vän.

Om du då sviker mig,  
lik mycket gör det mig.  
Nag fad jag den igen,  
som älskar mig.

Prästen tar boken fram,  
spärjer oss var och ann,  
sen tar han ringen av

2.

ACC. N:R M. 9630:15.

LUNDS UNIV.  
FOLKMINNES-  
ARKIV

rödaste guld.  
Fätter den på din hand,  
det är ett fästningsband.  
Då har du blivit  
min maka så huld.



Om skarna kurrade, då någon gick fram  
efter gången i kyrkan, sade man: "Han  
har ej betalt skarna!".

Då en pojke skulle fria till en flicka,  
förklarade det ofta att han gjorde detta  
utanför kyrkan, efter gudstjänsten. Ibland  
var föräldrarna med för att säga ett  
gott ord, om det skulle behövas. Innan  
i kyrkan satt man och bligade och tittade  
på varandra, och med bliskarna gav de  
varandra svar. Man hade sina bestämda  
platser som man satt på.

Bland förmögnares bönder föckom bömmän  
som utfordes frieriet, mot att de fick råd  
eller ett för uppdraget. Bömmän kunde  
även vara kvinnor, om dessa voro bra  
halfröa. Det ansågs förmäkt och fint att  
ha bömmän. Bland de fattigare föckom  
inte detta. De friade hin varanda utan  
större ceremonier, och hade ofta hidsam-  
maus även sexuell, långt innan de voro  
gifta. Ibland fick de barn hidsammaus,  
innan de voro gifta. De ogifta barnen  
vor många på den tiden. Men man  
hade god resa på vem som var deras fader.

